Широкою вулицею села йшов малий Федько з школи додому Йшов помалу, невеселий. Навіть тоді, коли стрічав старших казав їм "Добрий день!" — голови не підводив.

— Чого ти, Федьку, йдеш такий сердитий? — питали стрічні.

А він нижче голову схиляв та ще й портфелем затулявся.

Коли ж до воріт дійшов, коли от-от мали його стріти мама і тато — Федько не витримав: сильно скривився й заплакав.

— Ти чого, мій синочку? — мовила схвильована мама.

— Може, тебе хто бив? — запитав тато.

Федько покрутив головою, що ні.

— Мабуть, собаки десь налякали,— вгадувала мама.

— Ні,— ледве вимовив Федько.

Дуже тяжко і соромно йому було говорити батькам, чого він плаче.

Справа в тому, що в лівій руці Федька був портфель. А в тому портфелі лежав зошит. А в тому зошиті на шостій сторінці внизу була поставлена олівцем велика двійка. Така велика і важка, що Федько ледве доніс її додому.

Він звик завжди радувати і тата, і маму. І хіба легко йому було тепер показувати отой зошит!

— У мене...— почав він, але щось так стиснуло горло, що говорити далі не міг, лише підняв вгору два пальці.

— Двійку, значить, заробив? — перепитав тато.

А тоді розгорнув разом з Федьком зошита і сказав:

— Ага! Ось де вона, ота плаксива двійка... Ну, що ж, синку,— двійка правильна. Ти ж у кожному рядку недописував слова!

— Я дописував, тату! Всі дописував...

— Не видумуй,— розсердився батько,— глянь ось сюди: "Книж..." е, а "ка" — немає; "коро..." є, а "ва" — немає; "моло..." є, а "ко" — знову немає...

— І "ка", і "ва", і "ко" теж були, татусю! Слово честі, були! — запевняв Федько.

— Та де ж вони поділися? На крилах кудись полетіли, чи що? — гнівався тато.

— Вони там залишилися,— виправдовувався Федько.

— Де це там, що ти мелеш? — сказав тато.

— Там, на газеті, на газеті, на парті залишилися,— пояснив синок.

Тато голосно засміявся.

— Ти чуєш, мамо,— гукнув він,— наш синок такий неуважний, що починає писати в зошиті, а закінчує на підстеленій газеті...

Пожартували над Федьком і дома, і в школі. І це допомогло. Відтоді пише тільки в зошиті і "ка", і "ва", і "ко" наш малий Федько.